

Michael Grant

De laatste missie

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

Voor alle vrouwelijke soldaten

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Michael Grant
Oorspronkelijke titel: *Purple Hearts*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Karin de Haas
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0171 5
ISBN 978 94 027 55298 5 (e-book)

NUR 285
Eerste druk augustus 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

1944

De Tweede Wereldoorlog woedt al vijf lange jaren in Europa, maar het tij is in gunstige zin gekeerd voor de geallieerden. Frankrijk, België, Nederland, Polen, Tsjechoslowakije, Denemarken, Luxemburg, Joegoslavië, Griekenland, het westelijke deel van de Sovjet-Unie en Noord-Afrika zijn allemaal op een bepaald moment bezet geweest, maar nu worden de randen van het nazirijk opgerold.

In Italië is Benito Mussolini, Hitlers clowneske fascistische handlanger, ten val gebracht. Nazigezinde regeringen in Hongarije, Roemenië, Bulgarije en delen van Joegoslavië zoeken een manier om vrede te sluiten met de geallieerden. De nazi's zijn weg uit Noord-Afrika en Zuid-Italië.

In de Sovjet-Unie is het paranoïde monster Jozef Stalin aan de macht.

Nadat hij een verraderlijke vrede had gesloten met Hitler, zodat de Sovjets Finland en Polen een mes in de rug konden steken, werd Stalin op zijn beurt verraden door Hitler. De Duitsers negeerden het vredesverdrag en vielen de Sovjet-Unie binnen, waar ze onbeschrijflijke wreedheden begingen jegens Polen, Wit-Russen, Oekraïners, Russen en natuurlijk vooral de Joden.

Hitler blijkt zich echter in de Sovjet-Unie te hebben verslikt. De nazi's zijn tegengehouden bij Stalingrad en Leningrad en gedwongen tot vluchten na de grootste tankveldslag in de geschiedenis, bij Koersk, en nu trekken ze zich terug, met het wraakzuchtige Rode Leger van de Sovjets op hun hielen.

Van juni 1940, toen Frankrijk capituleerde, tot juni 1941, toen Hitler Operatie Barbarossa tegen de Sovjet-Unie in gang zette, moest

Groot-Brittannië de vloedgolf van de nazi's alleen weerstaan. Toen Britse steden door de Luftwaffe werden gebombardeerd en de meeste Britse schepen in de Atlantische Oceaan tot zinken waren gebracht, bleef Engeland – afgesneden, uitgehongerd en alleen – de onverzettelijke held van de westerse wereld.

Toen Hitlers bondgenoot Japan Pearl Harbor op 7 december 1941 aanviel, ontwaakte de grote slapende reus aan de andere kant van de oceaan eindelijk. De Verenigde Staten van Amerika, die zich tot dan toe hadden beperkt tot het leveren van materiaal aan de Engelsen, waren in één klap volledig bij de oorlog betrokken.

Amerika's niet zo geheime wapen was zijn productiecapaciteit. In 1944 produceerden de vs 96.000 oorlogsvliegtuigen per jaar, meer dan 10 vliegtuigen per uur in een werkdag van vierentwintig uur. In totaal produceerde de Amerikaanse industrie 110 vliegdekschepen, 41.000 kanonnen, 100.000 tanks, 310.000 vliegtuigen, 12,5 miljoen geweren en 41 miljard patronen.

Bovendien bracht het een leger op de been dat in 1944 bijna 12 miljoen soldaten, zeelieden en mariniers telde, en voorzag het deze strijdkrachten van een opleiding en een uitrusting.

De wereld wachtte af terwijl de Amerikanen er onder incapabele generaals weinig van bakten in Noord-Afrika en vastliepen in Italië. Amerika's bondgenoten prezen de Amerikaanse oorlogsproductie, maar ze betwijfelden het of de Amerikaanse militairen, van Eisenhower tot de soldaat in het schuttersputje, beschikten over voldoende vechtlust, lef, vastberadenheid en competentie.

De Amerikanen kwamen voor de ultieme proef te staan: aan het hoofd van een dwarse, achterdochtige coalitie van Britse, Canadese, Oostenrijkse, vrije Franse en vrije Poolse strijdkrachten Europa binnenvallen en bevrijden en Hitlers kwaadaardige regime omverwerpen.

De nazi's rukten niet langer op, maar het nazirijk was nog lang niet verslagen. Er werden nieuwe Duitse wapens ingezet: het V-1-kruisvluchtwapen, de ballistische V-2-raket, de eerste straaljager ter wereld, de M2 262 en de enorme Tiger-tank.

In het defensief gedwongen vocht de uitstekend uitgeruste, ervaren, goed getrainde, goed aangevoerde en ingegraven Duitse Wehrmacht samen met de wrede, fanatieke Waffen-ss voor het behoud van het naziregime en hun vaderland.

In het nauw gedreven was het nazibeest op zijn gevaarlijkst.

Tussen D-day, 6 juni 1944, en de Duitse overgave op 7 mei 1945 zouden 125.000 Amerikaanse soldaten – meer dan 350 per dag – sterven bij hun streven om West-Europa te bevrijden en het grootste kwaad te vernietigen dat de mensheid ooit had gekend.

Proloog

107de evacuatiehospitaal,
Würzburg, Duitsland, april 1945

Er doet een verhaal de ronde waarvan ik niet weet of het waar is, beste lezer, maar het schijnt dat een of andere vent het gehoord heeft van een Duitse krijgsgevangene. Volgens het verhaal doodde de eerste geallieerde bom die op Berlijn werd gegooid, een olifant in de dierentuin.

Ik vind het zielig voor de olifant, maar zo gaat het nu eenmaal in een oorlog. Er zit geen morele logica in. Tuurlijk, de ene partij kan beter zijn dan de andere. Ik bedoel, ik ben in Buchenwald geweest. Niemand hoeft mij ervan te overtuigen dat de nazi's slecht zijn. Maar wat ik bedoel, is dat dood en vernietiging in de praktijk niet alleen de slechte mensen treffen en de goede bespaard blijven. Het kan de dood niet schelen of je een held bent of een lafbek. De dood kent je niet, en hij wil je ook niet kennen. Jij bent gewoon de sukkel die toevallig op het verkeerde moment op de verkeerde plek was. Jij bent gewoon die olifant.

De filosofie van de soldaat in een notendop: je gaat dood. Misschien vandaag, misschien morgen, misschien over vijftig jaar, veilig in je bed. Maar wanneer het zover is, is het zover. En dat zou over drie... twee... Kaboem!

Klink ik als een vermoede, oude veteraan? Zo'n fris jong meisje als ik? Ik moet er bijna van blozen.

Toen dit allemaal begon, toen de vs bij de oorlog betrokken raakten en het Hooggerechtshof besloot: weet je wat, we sturen ook vrouwen, vroeg iedereen zich af wat voor gevolgen dat zou hebben.

Zouden vrouwen wel kunnen vechten? Mijn vriendin Rio heeft een glimmende Zilveren Ster, een handvol Purple Hearts en een versleten M1 die zeggen van wel.

Konden mannen samen met vrouwen oorlog voeren, of zouden de simpele wezens zich te veel laten afleiden door vrouwelijke rondingen? Nou, ik heb ooit een lange nacht in een kuil doorgebracht met Luther Geer, die geen heer was maar wel een goede soldaat, en hij heeft geen enkele poging gedaan om me te versieren. Misschien werd hij afgeleid door het artillerievuur dat op ons hoofd neerdaalde. Misschien kwam het doordat ik al niet meer had gedoucht sinds... Ik heb eigenlijk geen idee wanneer de laatste keer was, dat zou je aan mijn vlooiën moeten vragen. In die kuil waren we niet een man en een vrouw, we waren twee bange kinderen die gilden en vloekten en het zo koud hadden dat we dankbaar waren voor de warmte van onze eigen pis die langs onze benen liep.

Het was geen romantische avond.

En mensen vroegen zich af wat het op de lange termijn met ons zou doen, met de 'soldatenmeisjes'. Zouden we onze vrouwelijkheid kwijtra- ken? Zouden we manwijven worden?

Stomme vraag. Vrouwen blijven vrouwen en mannen blijven man- nen. Man of vrouw, we worden allebei een compleet nieuw wezen: de gevechtssoldaat.

Je herkent gevechtssoldaten niet aan hun benen of hun borsten of de verborgen lichaamsdelen; je herkent ze aan hun ogen. Misschien zou een burger het niet zien, maar wij wel. We vormen een aparte stam. We weten dingen. En mannen of vrouwen, we zijn geen van allen meer het- zelfde als aan het begin.

Sorry beste lezer, ik maak er een hele toespraak van, terwijl ik me aan het verhaal zou moeten houden. Hoe erg Noord-Afrika en Sicilië ook waren, hoe ellendig en wreed en zinloos Italië ook was, ik ben bang dat datgene wat nu komt mijn bescheiden talenten als schrijver te boven zal gaan. Ik weet niet hoe ik moet vertellen over Omaha Beach, of Norman- dië, of de verschrikkingen van het Hürtgenwald en de Eifel. En zelfs Shakespeare zou geen recht kunnen doen aan Buchenwald of Dachau.

Sorry.

Jullie kunnen het natuurlijk niet zien, maar even kon ik niet typen. Of langer dan even. Het moet langer zijn geweest, want een van mijn

maatjes hier in het ziekenhuis kwam naar me toe en legde zomaar haar hand op mijn schouder, en toen besepte ik dat ik huilde.

Ik heb dingen in mijn hoofd, beelden en geluiden en geuren... Ik had die dingen niet hoeven weten, beste lezer. Ik had mijn leven kunnen leiden zonder ze ooit te weten, maar nu weet ik ze wel, en misschien is het verkeerd, maar ik deel die vreselijke dingen met jou.

Eigenlijk niet zo aardig van me.

Misschien is dat waarom de oude mannen, de veteranen uit de eerste oorlog, zo weinig praten. Misschien willen ze nietsvermoedende burgers er niet mee belasten. Misschien zijn ze aardiger dan ik. Maar ik vind dat je de waarheid verdient.

Dit is de waarheid: ik heb ooit een ss-gevangene in de keel geschoten. Hij smeekte me om zijn leven te sparen, halfdood van de honger en de kou. Hij had maar één laars aan, en de andere voet was zwart, door een combinatie van loopgravenvoeten en bevroering. En ik pompte zijn nazikeel vol met lood. Ik had hem in het hoofd kunnen schieten, maar ik wilde dat hij een paar seconden de tijd zou hebben om stil te staan bij het feit dat hij dood zou gaan.

Vind je dat verkeerd, beste lezer? Zit je afkeurend je hoofd te schudden? Zou jij dat nooit doen? O nee? Was jij erbij in het Hürtgenwald? Was jij erbij op de Elsenbornrug? Niet? Met alle respect, maar in dat geval zegt jouw morele mening me niets. Ik word beoordeeld door de smerige, bevroren, uitgehongerde mannen en vrouwen die het samen met mij hebben meegemaakt. Ga met me mee naar het strand en naar Normandië en naar de bossen, beste lezer, breng een paar dagen met me door, en spreek dan je oordeel uit.

Goed, zo is het wel genoeg. Aan dat verhaal kom ik later wel toe. Droog je ogen en blijf typen, meid.

De tijd dringt. Binnenkort brengen ze me terug naar het land van Coca-Cola en Cadillacs, en ik moet dit verhaal afmaken. 's Avonds lees ik er stukjes uit voor aan de andere jongens en meiden hier. We drinken de illegale alcohol die onze makkers buiten het ziekenhuis naar binnen smokkelen, we roken aan één stuk door en we zeggen maar weinig, want er valt weinig te zeggen

Het laatste deel van mijn verhaal begint met de meest langverwachte veldslag ooit.

Jarenlang hadden die hufters van een nazi's mensen in Europa vermoord. Ze deden dingen, en niet alleen in de kampen, dingen die... Nou ja, je zult het wel zien. Maar laat één ding duidelijk zijn: als jij denkt dat er geen echte soldaten bij de inlichtingendienst zitten, zal ik je voorstellen aan Rainy Schulterman. Ze vecht dan wel niet mee, maar die meid is een soldaat. Ze heeft me het een en ander verteld.

Waar was ik? O ja, ik had je net verteld dat we nog vrijwel nieuw waren in de oorlog. Iedereen deed al langer mee dan wij, we waren de nieuwe kinderen op school, maar iedereen wist dat we het grootste nieuwe kind waren dat ze ooit hadden gezien. Vóór D-day was de oorlog aan westerse zijde voornamelijk gevoerd door de Britten en hun Commonwealth.

Na D-day was het ónze oorlog.

Internationaal waren alle ogen op ons gericht. Van presidenten en dictators tot autoverkopers en leerling-schoenmakers, van Ike in zijn comfortabele hoofdkwartier tot de verloren kleine kinderen met een helm op hun hoofd en een geweer in hun hand; de hele wereld hield zijn adem in.

D-day. 6 juni 1944. Op die dag twijfelden velen nog aan de Amerikaanse soldaat.

Op 7 juni deed niemand dat meer.

DEEL I

D-DAY

HOOFDKWARTIER VAN DE OPPERBEVELHEBBER
VAN DE GEALLIEERDE TROEPEN

Soldaten, zeelieden en vliegeniers van de geallieerde expeditietroepen!

Jullie staan op het punt om te beginnen aan The Great Crusade, waar we maandenlang naartoe hebben gewerkt. De ogen van de wereld zijn op jullie gericht. Jullie nemen de hoop en de gebeden van vrijheidsliedende mensen over de hele aardbol met jullie mee. Samen met onze dappere bondgenoten en strijdbroeders aan andere fronten zullen jullie de Duitse oorlogsmachine vernietigen, een eind maken aan de tirannieke heerschappij van de nazi's over de verdrukte volkeren van Europa, en ons veiligheid verschaffen in een vrije wereld.

Jullie taak is geen gemakkelijke. De vijand is uitstekend getraind, goed uitgerust en gehard door de strijd. Hij zal zich uit alle macht verzetten.

Maar dit is het jaar 1944! Er is veel gebeurd sinds de triomfen van de nazi's van 1940-1941. De Verenigde Naties hebben de Duitsers grote nederlagen toegebracht, in het open strijdveld, man tegen man. Ons lucht-offensief heeft hun luchtmacht en hun slagvaardigheid op de grond sterk verzwakt. Dankzij ons thuisfront zijn we superieur op het gebied van oorlogswapens en munitie, en beschikken we over enorme reserves van getrainde soldaten. Het tij is gekeerd! De vrije mensen van de wereld rukken samen op naar de overwinning!

Ik heb het volste vertrouwen in jullie moed, jullie plichtsgetrouwheid en jullie vaardigheden in de strijd. We zullen niets minder dan de volledige overwinning accepteren!

Veel succes! En laten we allemaal de zegen van de almachtige God afsmeaken over deze grootse en nobele onderneming.

DWIGHT D. EISENHOWER

Hoofdstuk 1

Lupé Camacho - Kamp Worthing,
Hampshire, Groot-Brittannië

‘Camacho komma Gooda... Good-ada... Gooa-loopy?’ Sergeant Fred ‘Bonemaker’ Bonner spreekt geen Spaans.

Camacho komma Guadalupé, negentien jaar oud, krimpt in elkaar en kijkt links en rechts langs de rij soldaten, alsof een van hen haar kan vertellen of ze moet proberen om de sergeant te corrigeren.

Er zijn echter geen antwoorden te lezen op de uitdrukingsloze gezichten die voor zich uit staren.

‘Het is Guadalupé, sergeant!’ flapt ze er plotseling uit. ‘Maar u mag...’

Bijna had ze gezegd dat hij haar Lupé mag noemen. Maar toen bedacht ze dat oude, grijsharige, dikke, kromme sergeanten met rode neuzen en een heleboel strepen op hun mouw niet altijd zin hebben in een vertrouwelijk gesprekje met een soldaat.

De Bonemaker kijkt haar vermoeid aan en zegt: ‘Dit is het Amerikaanse leger, niet het Mexicaanse leger, schatje. Als ik zeg dat het Gooa-loopy is, dan is het Gooa-loopy. Vooruit, hoe je ook heet, klim in die vrachtwagen en maak dat je hier wegkomt.’

Guadalupé wil gehoorzamen, maar Bonemaker roept: ‘Neem je papierwerk mee. Ik heb die formulieren niet voor niets ingevuld!’

Lupé pakt de papieren – een stapeltje aan elkaar geniete kopieën – en haast zich naar de vrachtwagen. Voor zover je van haast kunt spreken, tenminste, met haar duffel over haar ene schouder, haar rugzak op haar rug, met banden die in haar schouders snijden, een riem met een veldfles en zakjes voor munitie, en haar geweer, een M1 Garand.

Ze duwt haar uitrusting over de laadklep van een open legertruck en doet zelf een vergeefse poging om over de zijkant te klimmen, tot een van de zes soldaten die al in de laadbak zitten, haar zijn hand toesteekt.

Ze ploft op een van de twee bankjes neer en knikt beleefd naar de anderen. De gezichten die haar aankijken, zijn niet zozeer vijandig, als wel in beslag genomen door zenuwen en onzekerheid. Dat begrijpt ze maar al te goed.

Ze is maar één meter drieënzestig, lang genoeg, vindt ze zelf. Ze heeft heel kort, donker haar, het soort donkere ogen dat altijd samengeknepen lijkt te zijn om in de verte te kunnen zien, een breed gezicht dat niemand knap zou noemen, en donkere, zongebruinde handen en onderarmen, die zijn gemarkeerd met oude littekens van prikkeldraad, brandijzers, paardenbeten en zelfs een paar piepkleine gaatjes die zijn achtergelaten door een geïrriteerde ratelslang.

Guadalupé heeft maar dertien weken basistraining gehad van een sergeant uit Arizona met nul sympathie voor 'illegalen' en, voor zover Lupé het kan inschatten, geen enkele rechtstreekse ervaring met ook maar iets wat met de oorlog te maken heeft. Ze was geen uitblinker tijdens de opleiding, en dat beschouwde ze als een overwinning. Ze wil hier niet zijn, in dit 'vervangersdepot', of in welk legercomplex dan ook. En al helemaal niet in Engeland, om zich voor te bereiden op de invasie waarvan iedereen zegt dat die eindelijk gaat komen.

Het enige waar ze tijdens de basistraining in had uitgeblonken, was haar uithoudingsvermogen. Ze is opgegroeid op een familieranch in het zuiden van Utah. Ze leerde paardrijden op haar derde, kon op haar vijfde met aardige precisie een lasso werpen en deed op haar twaalfde ongeveer negentig procent van het werk van een volwassen ranchknecht. En dan was ze ook nog eens het grootste deel van de vereiste tijd op school.

Ze heeft echter nog een ander talent, dat bij de training niet aan het licht is gekomen. Op haar negende had ze van driehonderd meter afstand een hert recht door het hart geschoten. Ze had een poema gedood met een schot waarvan haar vader had gezegd dat het zinloos was, omdat het vrijwel onmogelijk was.

Guadalupé Camacho kon schieten.

In feite schoot ze goed genoeg om steeds opzettelijk te zakken voor haar vaardigheidstests met het M1 Garand-geweer en de M1-karabijn,

maar het eruit te laten zien alsof ze haar uiterste best deed. Ze deed het bewust omdat ze niet naar de oorlog gestuurd wilde worden om mensen dood te schieten, en ze was bang dat dat zou gebeuren als ze liet zien hoe vaardig ze was. Op de schietbaan vermaakte ze zichzelf dus door de instructeurs schrik aan te jagen met een zorgvuldig gespeeld vertoon van incompetentie en net niet te ver afgedwaalde kogels.

Het bleek niet uit te maken. De Verenigde Staten stonden onder druk om zoveel mogelijk rekruten naar de oorlog in Europa te sturen, en dus werd Lupé bevoegd verklaard voor het gebruik van de M1 Garand, de M1-karabijn, de Thompson-mitrailleurkarabijn en de Browning Automatic Rifle – het lichte machinegeweer dat bekendstond als de BAR. De Thompson had ze zelfs nog nooit afgevuurd, en met de BAR kon ze oprecht nauwelijks iets raken – het leek totaal niet op een jachtgeweer – maar verschillende sergeanten zetten een stempel op verschillende documenten, en dus was ze bevoegd.

Stempel, stempel, nietje, nietje, en Guadalupe Camacho, soldaat in het Amerikaanse leger, ging op weg naar de oorlog.

Lupé had tegen haar zin dienst genomen. Ze was geen lafaard en het ontbrak haar niet aan patriotisme, maar ze hadden haar thuis nodig. Ze had het opdrijven van het vee in de lente al gemist, en als ze niet uit het leger en terug naar Utah wist te komen, zou ze de volgende drijfjacht ook missen. Die zou op de traditionele manier plaatsvinden, omdat trucks, truckbanden, reserveonderdelen van trucks en brandstof voor trucks nauwelijks voorhanden waren. Je kon alles op de zwarte markt kopen, maar dat soort dingen deed de vader van Lupé gewoon niet. Bovendien wist Lupé dat hij verlangde naar de dagen van zijn jeugd, toen cowboys het vee nog af en toe op de ouderwetse manier opdreven. En dus had haar vader, die er ineens tien jaar jonger uit had gezien, besloten om het deze keer met paarden en touwen te doen en onder de blote hemel te kamperen. Om dat voor elkaar te krijgen zou hij extra knechten in dienst nemen van over de grens; Mexicaanse burgers die niet door het hongerige Amerikaanse leger konden worden opgeslokt.

Lupé had het gevoel dat ze de kans van haar leven misliep.

Nu kijkt ze zo onopvallend mogelijk om zich heen en neemt de anderen in de truck op. Vijf mannen, één vrouw. De vrouw trekt haar aandacht; het is een elegant uitziende blanke vrouw met blond haar, hoge jukbeenderen en een volstrekt uitdrukingsloos gezicht. Compleet gesloten. Niets uit op te maken.

De enige die haar blik beantwoordt, is een opgewekt kijkende man, of liever gezegd jongen, met rood haar en een huid waarmee hij kansloos zou zijn onder de meedogenloze zon van de prairie. Hij is slungelig, met knieën die zo knokig zijn dat het wel lijkt of hij softbalballen in zijn broek heeft gestopt. Hij heeft lange, verfijnde vingers zonder littekens of eelt.

Niet het soort man aan wie ze gewend is. De mannen die zij kent, zijn grotendeels Mexicaans of gekleurd of Indiaans. Gedrongen, zwijgzame, verweerde kerels die dagen kunnen doorbrengen zonder meer dan vijf woorden te spreken. Cowboys. Mannen met als enige persoonlijke bezittingen een versleten zadel en een hoed met zweetvlekken. Sommigen van hen hadden ook een bijbel of een boek van Mormon. De vader van Guadalupe was een mormoon en nam graag geloofsgenoten in dienst, ervan uitgaande dat die zich niet zo snel een stuk in hun kraag zouden drinken. En dat ze zich niet zo snel ideeën in het hoofd zouden halen over zijn dochter.

Guadalupe's moeder was kort na haar geboorte aan de kraamkoorts overleden. Haar vader, Pedro, door iedereen Pete genoemd, of Boss, of (achter zijn rug) One-Eyed Pete, was vastbesloten om zijn dochter tot een echte dame op te voeden.

Een echte dame die in dertien seconden een kalf van honderd kilo met haar lasso tegen de grond kon werken. Geen rodeotijd, maar toch best snel. Een echte dame die bonen en rijst voor twintig man kon koken en net zo hard lachte als de mannen wanneer iemand een scheet liet. Een echte dame die een stierkalf kon castreren, een hoorn kon afzagen en een koe kon brandmerken.

In plaats van haar vaardigheden en talenten te gebruiken zit Lupé nu achter in een legertruck onder een loodgrijze Engelse hemel en wordt ze gadeslagen door een stadsjongen met rood haar en een vrolijke grijns.

De truck komt in beweging en rijdt ratelend door het hectische kamp, slalommend tussen ongeorganiseerde groepjes soldaten en waaghalzen in jeeps voordat hij het Engelse platteland op rijdt.

‘Hoi,’ zegt de jongen met het rode haar.

‘Bedoel je mij?’

‘Ben je een soort indiaan of zo?’

Lupé knippert met haar ogen. ‘Nee.’

‘Wat ben je dan?’

‘Mijn ouders komen uit Mexico. Ik ben geboren in Utah.’

‘Utah, hè? Nou, dat slaat alles,’ zegt hij hoofdschuddend. Dan buigt hij zich naar voren en steekt zijn hand uit. ‘Hank Hobart, uit St. Paul, Minnesota. Aangenaam kennis te maken.’

Ze verwachtte vijandigheid; er zitten een hoop Texanen in het leger, en maar weinigen van hen zijn geneigd beleefd te doen tegen Mexicanen. Ze is dus verrast door zijn open uitdrukking en uitgestoken hand. Ze neemt die aan en voelt een zachtheid die ze nooit in een hand heeft gevoeld, mannelijk of vrouwelijk.

‘Wat doe je voor werk, Loopy?’

‘Guadalupé,’ verbetert ze hem. ‘Of Lupé.’

‘Loopy. Dat zei ik toch?’ Hij klinkt oprecht, alsof hij echt geen verschil hoort tussen zijn uitspraak en de hare.

‘Oké, Hank. Ik woon op een veeranch.’

Zijn blauwe ogen worden groot, en hij trekt zijn lichte wenkbrauwen komisch hoog op. ‘Ben je een cowgirl?’

‘Zoiets,’ zegt ze. Ze voelt zich een beetje ongemakkelijk, omdat je die titel doorgaans pas krijgt na jarenlang hard werken. Waar zij vandaan komt, betekent cowboy heel wat meer dan majoor of kapitein.

‘Weet je wat ik doe?’ vraagt Hank. Hij is lang, slungelig en zo bleek dat hij bijna doorzichtig is, en hij heeft een haast komisch grote neus die je eerder zou verwachten op het standbeeld van een of andere noble Romein.

Lupé schudt haar hoofd. ‘Geen idee.’

‘Ik speel trombone in een orkest.’ Hij maakt een gebaar alsof hij een trombone bespeelt.

Lupé is zo verbaasd dat ze hem alleen maar fronsend aan kan staren. 'Hou je van jazz?' vraagt hij.

Ze haalt haar schouders op. 'Zoals Tommy Dorsey?' Het is een gelukkige gok. Ze hebben geen radio op de ranch, en ze kent eigenlijk alleen cowboyeuntjes en kerkhymnes. Sommigen van haar schoolvriendinnen hebben echter wel radio's, en ze heeft een paar van de grote namen gehoord.

Hij knikt. 'Beste trombonespeler die er is. Man, ik zou er wat voor overhebben om zo goed te worden... Als ze ooit 'I'm Getting Sentimental over You' spelen op de radio, luister dan goed. Dat is echt een coole gast.' Hij heeft een uitdrukking op zijn gezicht die Lupé associeert met religieuze extase. Dan lijkt hij weer in de realiteit te landen. 'Waar denk jij dat we naartoe gaan?'

Ze haalt haar schouders op. Zo'n uitgebreid gesprek heeft ze al lange tijd niet meer met iemand gevoerd.

'Ik denk dat we naar Frankrijk gaan,' zegt Hank. Hij kijkt er bezorgd bij.

Lupé knikt. 'Dat denk ik ook.'

'Zeker weten dat we naar Frankrijk gaan,' zegt een andere mannelijke soldaat, een dikke kerel met zandkleurig haar, kleine blauwe oogjes en een babyachtig gezicht dat niet bij zijn omvang past. 'We schoffelen die moffen onder de zoden. Ze weten niet wat ze overkomt.' Hij wipt een beetje met zijn benen, van de zenuwen of omdat hij niet kan wachten.

Noch Hank, noch Lupé staat te springen bij dit vooruitzicht, en het gesprek verstomt. Ze rijden een uur over tjokvolle wegen, tussen trucks en jeeps, munitiewagens en halfrupsvoertuigen, 155 Long Tom-artilleriestukken voortgetrokken door trucks, en zelfs Sherman-tanks. Alles, de hele handel, zet koers naar het zuidoosten.

Ten slotte rijdt de truck een nieuw kamp in, met eindeloze rijen keurig geordende tenten. Het lijkt opmerkelijk veel op het laatste kamp, en het kamp daarvoor. Bij het leger, stelt Lupé vast, hebben ze een heleboel tenten.

'Bestemming bereikt!' roept de chauffeur. 'Allemaal uitstappen.'

Ze worden ontvangen door een vrouwelijke korporaal die in een

staat van voortdurende irritatie lijkt te verkeren, een beetje zoals sergeant Bonemaker. De korporaal grist het papierwerk uit hun handen, neemt hen kritisch op en zegt: 'Goed, jullie drieën gaan naar het Vijfde Peloton. Meld je bij sergeant Sticklin.' Wanneer ze haar schaapachtig aanstaren, wijst ze en zegt: 'Die kant op. Als je bij de compagnie komt, sla je rechts af. Jullie kennen het verschil tussen rechts en links, toch? Loop door tot je een tent ziet met een bordje waarop VIJFDE PELOTON staat. Begrepen? Mooi. En nu ingerukt.'

De drie die aan het Vijfde Peloton zijn toegewezen, zijn Lupé, Hank en de gretige jongeman met het babygezicht. Hij blijkt Rudy J. Chester te heten – hij legt de nadruk op de J – en komt uit Main Line Philadelphia. Dat laatste deelt hij mee alsof het iets heel bijzonders is.

Ze vinden de compagnie, en na wat rondvragen komen ze bij de juiste tent terecht. Op een klapstoel buiten de tent zit een mannelijke sergeant met een flinke rolkuif, een bleke huid en intelligente ogen. Naast hem zit een vrouwelijke sergeant die haar met modder aangekoekte laarzen op een leeg kratje heeft gelegd en een tinnen beker met dampende koffie in haar hand heeft.

'Daar heb je ze,' zegt de man, tegelijk wantrouwig en geamuseerd.

'Zijn dat de mijne?' vraagt de vrouwelijke sergeant. 'Is dit wat ik krijg in ruil voor Cat Preeling?'

'Je moet het zo zien, je had er eentje en je krijgt er drie voor terug.'

'Alleen kan Cat overweg met een BAR en doet ze het niet in haar broek wanneer ze voor het eerst een 88 hoort.' De vrouwelijke sergeant staat op, en nu ziet Lupé dat ze een lang, krom mes aan haar dijbeen gespt heeft – zeker geen standaardonderdeel van de legeruitrusting.

'Maak een rijtje,' zegt de vrouwelijke sergeant. 'Nee, niet in de houding, zie ik eruit als een officier? Is dit een paradeterrein? Ik ben sergeant Richlin. Jullie kunnen me Sarge noemen, of sergeant Richlin.'

Als Lupé wat beter kijkt, ziet ze tot haar verbazing dat de sergeant vrij jong is, waarschijnlijk niet ouder dan zijzelf. Sergeant Richlin is iets langer dan Lupé, met een huid die bleek is als gevolg van een wekenlang verblijf in het Britse weer, donker haar dat zo kort is geknipt als dat van een man en alerte, doordringende blauwe ogen.

‘Zal ik je anders *sweetheart* noemen?’

Dat is de dikke jongen uit Philadelphia, Rudy J. Chester. Hij grijnst breed, en heel even denkt Lupé dat sergeant Richlin er niet op in zal gaan. Dan ziet ze dat Sticklin begint te grijnzen, omlaag kijkt om het te verbergen, langzaam zijn hoofd schudt en met luide gespeelde fluis-terstem zegt: ‘De plaatsvervangers zijn gearriveerd.’

Ze horen het geluid van veldbedden die opzij worden geschoven, gevolgd door haastige voetstappen. Een knappe blonde vrouwelijke korporaal komt door de tentflap naar buiten, knippert in het grijze licht alsof ze net wakker is geworden, kijkt om zich heen en zegt: ‘O-o.’ En dan: ‘Geer! Beebee! Kom hier. Volgens mij heeft een van de plaatsvervangers net iets brutaals gezegd tegen Richlin.’

Er klinkt weer gestommel, en een jongeman met schrandere ogen en een grote pummel met een indrukwekkend voorhoofd komen tevoorschijn uit de tent, met gezichten die glimmen van verwachting.

‘Hoe heet je?’ vraagt sergeant Richlin.

‘Rudy J. Chester, *sweetheart*.’ Hij kijkt grijnzend om zich heen, ziet gezichten die geschrokken of verwachtingsvol staan, en lijkt zich dan langzaam te realiseren dat hij heel misschien het verkeerde heeft gezegd.

Rio Richlin gaat vlak voor hem staan, met haar gezicht een paar centimeter van het zijne verwijderd. Hij is minstens tien centimeter langer en meer dan vijftientig kilo zwaarder dan zij. Daarom is het ook zo verrassend dat hij in een oogwenk op de grond ligt, met zijn gezicht omlaag en zijn rechterpols op zijn rug gedraaid, terwijl Richlin met haar knie op zijn gebogen elleboog leunt.

‘O, kom op, Richlin!’ zegt de grote pummel. ‘Je had het mes moeten gebruiken!’

De knappe blondine schudt vol gespeelde afschuw haar hoofd.

‘Ze is een watje geworden, Geer. Dat krijg je van het goede leven.’

Richlin laat Rudy J. Chester een paar seconden kronkelen en verkondigt dan: ‘De gemiddelde menselijke elleboog kan al met een druk van zeven kilo worden gebroken, soldaat Sweetheart. Hoeveel druk denk je dat ik op jouw elleboog kan uitoefenen?’

Chester worstelt nog even en zegt dan: 'Meer dan zeven kilo, denk ik.'
'Meer dan zeven kilo, denk ik, sergeant Richlin.' Ze verdraait zijn arm tot zijn schouder net niet uit de kom schiet.

'Meer dan zeven kilo, denk ik, sergeant Richlin!'

Rio laat hem los. De blonde korporaal doet alsof ze applaudisseert. De grote korporaal genaamd Geer duikt de tent weer in. Beebee schudt zijn hoofd en mompelt: 'Ik heb het eerste stuk gemist. Kunnen we het nog een keer doen?'

Soldaat Rudy J. Chester krabbelt overeind.

'Luister, alle drie,' zegt Richlin. 'Dit is de Tweede Sectie, Vijfde Peloton, Able Company, Divisie 119. Dit is een veteranendivisie, een veteranenpeloton. Iedereen in deze eenheid heeft gevochten. Jullie niet. Daarom staat iedereen in deze eenheid boven jullie in rang. Is dat duidelijk?'

'Ja, sergeant,' zeggen drie stemmen.

'Oké.' Nu slaat Richlin eindelijk een zachtere toon aan. 'We hebben een paar dagen, op zijn hoogst een week, om jullie op het echte werk voor te bereiden. Het echte werk is totaal anders dan wat jullie in de basistraining hebben geleerd. Wat voor ideeën je daar ook hebt opgedaan, zet ze maar uit je hoofd, want jullie weten niets.'

Drie hoofden knikken. Lupé denkt: ik had iets brutaals moeten zeggen, misschien zou ze dan mijn arm breken en me naar huis sturen. Tegelijk bedenkt ze dat ze nog nooit een vrouw heeft ontmoet die overtuigend kan dreigen de arm van een man te breken. Laat staan een *gringa* met sproeten die niet meer dan zestig kilo kan wegen.

'Dit is sergeant Sticklin, de pelotonssergeant,' vervolgt Richlin op een overdreven geduldige toon, alsof ze iemand toespreekt die traag van begrip is. 'Het gaat als volgt: Franklin Delano Roosevelt geeft een bevel aan generaal Marshall, die een bevel geeft aan generaal Eisenhower, die een bevel geeft aan generaal O'Callaghan, die een bevel geeft aan kolonel Brace, die een bevel geeft aan kapitein Passey, die een bevel geeft aan luitenant Horne, die een bevel geeft aan Stick – sergeant Sticklin – en dan proberen sergeant Sticklin en ik te bedenken hoe jullie dat bevel uit kunnen voeren zonder dat jullie sneuvelen. Klopt dat ongeveer, Stick?'

‘Dat klopt,’ zegt hij op gespeeld plechtige toon.

Het is misschien grappig bedoeld, maar zo voelt Lupé het niet. Het is iets in de manier waarop Richlin het woord ‘sneuelen’ zegt. Voor de sergeant is het geen woord, het is een herinnering.

‘Voorkomen dat jullie sneuelen is de voornaamste taak van een sergeant. Toen ik als groentje uit het basiskamp kwam, had ik daar sergeant Jedron Cole voor. Hij heeft mij en Stick allebei in leven gehouden in Tunesië, op Sicilië en in Italië.’

‘Een heleboel keer,’ beaamt Stick.

‘Nu is het onze taak om hetzelfde voor jullie te doen. Misschien maakt het jullie niet uit of jullie het overleven en op een dag weer terug kunnen naar huis, maar ik vermoed van wel, dus ga ik jullie vertellen hoe je dat moet doen. Jullie luisteren naar sergeant Sticklin. Jullie luisteren naar mij. Jullie luisteren naar korporaal Geer.’ Ze gebaart met haar duim in de richting van de grote pummel die alweer in de tent is verdwenen. ‘Korporaal Geer is mijn tweede man. Hij en ik gaan jullie helemaal kapot trainen in het beetje tijd dat we hebben, in de hoop dat jullie lang genoeg in leven blijven om de extra uitrusting van korporaal Castain te sjouwen.’

Nog steeds niet grappig, denkt Lupé. Zelfs Rudy J. Chester kijkt ernstig. Hank Hobart ziet er domweg doodsbang uit.

‘Jullie gaan eerst naar het hoofdkwartier om je te laten inschrijven,’ zegt Rio. ‘Als jullie daar klaar zijn, eet dan wat en kom terug, dan wijst korporaal Castain jullie een plekje in de tent. Ongeveer acht seconden daarna neemt Geer jullie mee naar de schietbaan en zorgt ervoor dat jullie weten met welk uiteinde jullie op de moffen moeten schieten.’

De drie rekruten draaien zich om en haasten zich weg, zonder zelfs maar te vragen waar de tent van het hoofdkwartier is.

Maar terwijl ze weglopen, hoort Lupé, die achteraan loopt, korporaal Castain zeggen: ‘Goed gedaan, Rio. Sprekend sergeant Mackie, als ik zo vrij mag zijn.’

En ze hoort Dain Sticklin zachtjes grinniken.